

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové v právní věci žalobce: **Frank Bold Society**, se sídlem Údolní 567/33, Brno, IČ: 653 41 490, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, Na Františku 32, Praha 1, zastoupen Mgr. Michaellem Dubem, advokátem, se sídlem Na Baště sv. Jiří 258/7, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Sev.en EC, a.s.**, se sídlem K Elektrárně 227, Chvaletice, IČ: 287 86 009, zastoupena JUDr. Petrem Zákouckým, LL.M., advokátem, se sídlem Jungmannova 24, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutím ministra průmyslu a obchodu ze dne 15. 6. 2016, č.j. MPO 23617/16/10200/0100, PID MIPOX020XX8U, a č.j. MPO 23617/16/10200/010, PID MIPOX020XXE0,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví tohoto rozsudku uvedených rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 15. 6. 2016 (dále též „napadená rozhodnutí“), kterými byly zamítnuty rozklad žalobce proti

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. L.

stavebnímu povolení na stavbu „rekonstrukce elektrostatických odlučovačů na blocích B3, B4 v 7EC“, vydanému žalovaným dne 14. 3. 2016, pod č.j. MPO 59295/15/119 – SÚ, MIPOX01ZY1OH, a rozklad proti stavebnímu povolení na stavbu „sekundární denitrifikace bloků B3, B4“, vydanému žalovaným dne 8. 6. 2015, pod č.j. MPO 23382/15/335 – SÚ, MIPOX01WYNR7 (dále též „stavební povolení“).

- [2] Žalobce nejprve v podané žalobě ke své aktivní žalobní legitimaci uvedl, že dotčenou veřejností ve smyslu ustanovení § 3 písm. i) bod 2 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o EIA“), přičemž je legitimován k podání žaloby podle ustanovení § 9d odst. 1 téhož zákona, když se dle názoru žalobce v případě stavebních povolení jedná o rozhodnutí vydaná v navazujícím řízení ve smyslu citovaného zákona. Uvedl, že záměry sekundární denitrifikace a rekonstrukce elektrostatických odlučovačů měly být posouzeny podle zákona o EIA.
- [3] V žalobním bodu 1. žalobce namítal, že nebylo provedeno posouzení vlivů na životní prostředí. V bodu 1.1. shrnul právní úpravu zákona o EIA, jakož i její smysl a účel. V bodu 1.2. uvedl, že obě stavební povolení se týkají bloku B3 a B4 ch. elektrárny, přičemž mají tyto bloky dle dostupných údajů instalovaný výkon 2x195 MW. Obě stavební povolení byla vydána pro oba bloky, tj. pro tento instalovaný výkon, a proto dle názoru žalobce každé z nich dosahuje prahové hodnoty stanovené pro zařízení ke spalování paliv v Příloze č. 1 k zákonu o EIA (200 MW). S odkazem na zadávací dokumentaci veřejné zakázky a tiskovou zprávu provozovatele žalobce shrnul, že výslovným cílem veřejné zakázky, která je základem záměru, pro jehož realizaci byla stavební povolení vydána, je prodloužení životnosti předmětného spalovacího zařízení o 10 let do roku 2030. Namítl, že pouhý fakt, že budou vlivem stavebních úprav sníženy emise některých látek do ovzduší, neznamená, že nehrozí jiné negativní vlivy na životní prostředí, jejichž riziko by bylo nutno posoudit. Naopak, prodloužení doby provozu bude mít vliv na všechny složky životního prostředí. Uvedl, že s ukončením činnosti zařízení k roku 2020 je vliv záměru jednoznačně negativní. Upozornil také na to, že vlivem realizace záměru dojde k navýšení emisí CO oproti průměrným hodnotám za roky 2010-2013 o cca 117 tun (49%) a nově dojde k vypouštění emisí NH₃ v množství cca 57 tun za rok. Právě vypouštění čpavku (amoniaku) je významným vedlejším efektem instalace zvolené technologie a jeden z důvodů, proč je dle žalobce před zavedením této technologie nutné vyhodnotit její vlivy na životní prostředí. Namítl, že změna délky životnosti obou bloků elektrárny představuje změnu, která se týká kapacity bloků B3 a B4, a jedná se tak o změnu, která svou kapacitou nebo rozsahem dosáhne příslušné limitní hodnoty (200 MW) a jako taková podléhá podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o EIA posuzování vlivů na životní prostředí vždy.
- [4] V bodu 1.3. žalobce uvedl, že zároveň jsou na zařízení prováděny stavební práce, které představují významnou změnu technologie, řízení provozu nebo způsobu užívání ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) zákona o EIA. Z vyjádření provozovatele žalobce dovodil, že danou stavební činnost nelze považovat za běžnou údržbu ani běžnou opravu. Taková změna tak dle názoru žalobce vyžadovala přinejmenším provedení zjišťovacího řízení podle zákona o EIA. Uvedl, že posuzování vlivu záměru na životní prostředí zahrnuje podle ustanovení § 5 odst. 4 předmětného zákona i návrh opatření k předcházení nepříznivým vlivům na životní prostředí provedením záměru, k vyloučení, snížení, zmírnění nebo minimalizaci těchto vlivů, popř. ke zvýšení příznivých vlivů na životní prostředí provedením záměru. Rovněž může být provedeno posouzení alternativních

variant záměru či by bylo možné vyhodnotit, zda plánovaná rekonstrukce volí vhodnou technologii, která odpovídá dostupným technikám. Žalobce tak shrnul, že minimálně zjišťovací řízení mělo být provedeno. Fakt, že nebylo provedeno, způsobuje dle žalobce nezákonnost stavebních rozhodnutí, resp. tím i napadených rozhodnutí, která potvrdila názor, že posouzení vlivů na životní prostředí ani zjišťovací řízení nebylo třeba provést.

- [5] V bodu 1.4. žalobce namítl nezákonnost spočívající v rozdělení záměru do dvou stavebních řízení. Namítl, že byla použita tzv. salámová metoda, kdy se jeden kompaktní projekt, směřující k jednomu zařízení a jeho budoucímu provozu, který byl zadán jako jediná veřejná zakázka (modernizace Elektrárny Ch.), rozdělí na několik menších projektů za účelem zjednodušení procesu jejich schvalování a za účelem vyhnout se některým procesům, jako může být právě posuzování vlivů na životní prostředí. Namítl, že stavební povolení se týkají stejných kotlů a veřejná zakázka, kterou provozovatel zařízení vypsal, jednoznačně hovoří o jediném projektu, jehož účelem je prodloužení životnosti elektrárny, a že jako takový měl být tedy posuzován i ze strany stavebního úřadu.
- [6] K bodu 2. žalobce namítal porušení práva na účast veřejnosti. Uvedl, že tím, že v rozporu se zákonem nebylo provedeno posouzení vlivů na životní prostředí, byla veřejnost, včetně žalobce, zkrácena na svém právu účastnit se rozhodování o záměru, které je garantováno zákonem o EIA. Žalobce dále odkázal na Aarhuskou úmluvu a s ní související nálezy Ústavního soudu. Namítl, že tím, že posouzení nebylo provedeno, nebyla veřejnost o záměru vůbec informována v informačním systému EIA ani jinak, čímž jí bylo znemožněno se k záměrům jakkoliv vyjádřit. Rovněž tak bylo veřejnosti znemožněno účastnit se stavebního řízení coby řízení navazujícího na posouzení vlivů na životní prostředí.
- [7] Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby soud zrušil jednak žalobou napadené rozhodnutí, jednak rozhodnutí prvostupňová (stavební povolení).
- [8] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření ze dne 12. 8. 2016 k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě k důvodnosti podané žaloby uvedla, že žalobou napadená rozhodnutí jsou nezbytná pro realizaci opravy elektrárny Ch. Tento projekt, je realizován mimo jiné za účelem zajištění výrazně lepší úrovně ochrany lidského zdraví a životního prostředí, zejména v oblasti snížení emisí NO_x a tuhých znečišťujících látek. Provedením projektu bude v elektrárně Ch. implementována mimo jiné tzv. nejlepší dostupná technika (BAT) pro snižování emisí NO_x, tzv. selektivní nekatalytická redukce oxidů dusíku. Uvedla, že z procesní opatrnosti dne 11. 12. 2014 požádala Ministerstvo životního prostředí o vyjádření, zda je nutné relevantní část projektu, ve které dochází ke vzniku emisí, posoudit z hlediska zákona o EIA. Ministerstvo životního prostředí v rozhodnutí ze dne 28. 1. 2015, č.j. 87913/ENV/14 došlo k závěru, že záměr nepředstavuje ke značnému snížení množství celkových emisí významnou změnu ve stávajícím provozu. Uvedla, že stejný projekt provedený na elektrárně P. byl ze strany Ministerstva životního prostředí posouzen stejným způsobem.
- [9] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí. Uvedl, že s žalobou nesouhlasí, považuje ji za zcela nedůvodnou a bezpředmětnou, a podanou osobou, která k jejímu podání není aktivně legitimována.
- [10] K aktivní legitimaci žalobce žalovaný uvedl, že po posouzení ustanovení § 109 stavebního zákona o účastnících řízení, dospěl k závěru, že účastníkem správního řízení je pouze společnost Sev.en EC, a.s., jako hlavní a jediný provozovatel elektrárny Ch., když tato je

současně i vlastníkem přilehlých pozemků a stavebníkem. Při posouzení dalšího účastenství vycházel žalovaný ze stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 28. 1. 2015 a dále ze stanoviska Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 11. 2. 2015 o tom, že posuzovaný stavební záměr nebude ve vztahu k zákonu o EIA podléhat zjišťovacímu řízení. Žalovaný uvedl, že navazujícím řízení se dle zákona o EIA rozumí takové správní řízení, ve kterém se vydává rozhodnutí podle zvláštních právních předpisů (např. podle stavebního zákona) a ve kterém se povoluje umístění nebo provedení záměru posuzovaného podle zákona o EIA na životní prostředí. Uvedl, že je toho názoru, že v těchto konkrétních případech se o správní řízení navazující dle zákona o EIA nejedná, protože nenaplnují dikci záměrů uvedených v ustanovení § 4 předmětného zákona, když toto bylo žalovaným i zdůvodněna ve stavebních povoleních a v žalobou napadených rozhodnutích. Uvedl, že stavební záměry týkající se elektrárny Ch. v žádném případě nemění samotné zařízení elektrárny, nezvyšuje se ani jeho výkonnost, ani jeho kapacita, nemění se ani technologie, řízení provozu nebo způsob užívání elektrárny. Jelikož tedy posuzované záměry nepodléhají procesu EIA, nejedná se v případě stavebních řízení o navazující řízení ve smyslu zákona o EIA, a tudíž žalobci nemůže vzniknout právo účastenství v řízení podle ustanovení § 9c odst. 3 zákona o EIA. Rovněž dle názoru žalovaného žalobce ani řádně neprokázal, že splňuje zákonnou definici dotčené veřejnosti podle ustanovení § 3 písm. i) bod 2 zákona o EIA. Žalobce tak dle názoru žalovaného není k podání žaloby aktivně legitimován.

[11] K povinnosti provést vyhodnocení vlivů na životní prostředí podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o EIA žalovaný uvedl, že z dokumentace předložené osobou zúčastněnou na řízení vyplývá, že veškerá stavební činnost prováděná v elektrárně Ch. výhradně souvisí s běžnou údržbou, která nepředstavuje změnu záměru zařízení, a dále s instalací technologie DENO_x. V souvislosti s instalací této technologie obecně souvisí vybudování nových nádrží na čpavkovou vodu (nebezpečná látka) nebo technickou močovinu (pouze chemická látka), což je záměr, který by ve smyslu zákona o EIA naplňoval záměr uvedený v kategorii II dikci bodu 10.4, nebo je podlimitním záměrem dle bodu 7.5 kategorie II přílohy č. 1 k zákonu o EIA. Krajský úřad Pardubického kraje, odbor životního prostředí a zemědělství vydal dne 11. 2. 2015 sdělení, že záměr „Snížení emisí NO_x zdroje Elektrárna Ch.“ nebude podléhat zjišťovacímu řízení. Dle názoru žalovaného se jedná pouze o opravu a výměnu dožilých částí stávajícího zařízení elektrárny. Aby bylo možné hovořit o změně záměru naplňující dikci bodu 3.1 přílohy č. 1 zákona o EIA, muselo by dojít k přidání nových kotlů, nebo by muselo dojít k úpravě stávajících kotlů tak, že v důsledku takových stavebních záměrů by se musel zvýšit i tepelný výkon o 200 MW. Dále uvedl, že v žádném povolení v případě elektrárny Ch. nebyla stanovena maximální doba jejího provozu, resp. doba jejího ukončení. Z toho vyplývá, že zařízení jako celek musí podstupovat pravidelné obměny jednotlivých technologických částí s ukončenou životností tak, aby toto zařízení stále splňovalo veškeré legislativní požadavky. Dle názoru žalovaného pak k takovým úpravám, které vedou ke snížení emisí, zákon o EIA posuzování nevyžaduje. Rovněž lze dovodit, že opravy a výměna dožilých částí zařízení, byť by měly případně za následek prodloužení životnosti zařízení, nepředstavují „změnu záměru“ pro účely ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o EIA.

[12] K povinnosti provést vyhodnocení vlivů na životní prostředí podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) zákona o EIA (zjišťovací řízení) žalovaný uvedl, že s ohledem na projektovou stavební dokumentaci lze oba stavební záměry považovat za údržbu či opravu elektrárny Ch., když se dále zabýval výkladem významu těchto slov. Uvedl, že s novou použitou

součástí (technologií DENO_x) bude moci elektrárna sloužit déle, a současně tak splňovat zákonné limity. V rámci těchto stavebních záměrů nedochází ani k významnému zvýšení kapacity zařízení bloků B3 a B4, nezvyšuje se proto ani jejich rozsah. Dle názoru žalovaného se nejedná ani o změnu technologie, za kterou by bylo možno označit změnu výrobního postupu, který ale bude i po provedení modernizace stále stejný.

- [13] K námitce týkající se porušení práva na účast veřejnosti žalovaný uvedl, že nedošlo k porušení práv žalobce plynoucím z Aarhuské úmluvy, neboť se působnost této úmluvy na předmětné stavební záměry nevztahuje. Uvedl, že jelikož dospěl k závěru, že se v případě posuzovaných stavebních povolení nejednalo o navazující řízení ve vztahu k zákonu o EIA, nemohlo proto ani žalobci vzniknout právo účastenství v řízení podle ustanovení § 9c odst. 3 tohoto zákona.
- [14] K námitce užití tzv. salámové metody žalovaný uvedl, že si je vědom toho, že rozdělením záměrů nelze obejít cíl právní úpravy uvedený v zákoně o EIA, ale dvě samostatná správní řízení byla v dané věci vedena pouze a s ohledem a v návaznosti na harmonogram plnění díla zhotovitelem. Poukázal na to, že to není stavební úřad, kdo sám rozhoduje, co bude předmětem konkrétního řízení. Uvedl, že plánovaná oprava elektrárny Ch. byla prováděna za provozu zbývajících dvou bloků B1 a B2, a z toho důvodu, aby došlo k zajištění její provozuschopnosti, byla proto realizace díla rozdělena na jednotlivé části i dle smlouvy o dílo, a proto byla vedena i dvě stavební řízení. Uvedl, že z projektové dokumentace ke každé stavbě plyne, že stavby jsou stavbami samostatnými, realizovanými vně elektrárny, proto ani nebylo možné ze strany žadatele tyto stavební záměry spojit tak, aby bylo vedeno jedno správní řízení. Dále uvedl, že z průběhu okolností před i v rámci vedených stavebních řízení vyplynulo, že posuzovanými stavbami nemohlo dojít k negativnímu vlivu na životní prostředí. Jednotlivé stavby dle názoru žalovaného neměly a nemají negativní individuální účinek na životní prostředí, nemohou tedy ani mít kumulovaný účinek ve spojení s dalšími stavebními záměry.
- [15] Osoba zúčastněná na řízení v písemném vyjádření k podané žalobě uvedla, že se ztotožňuje s obsahem vyjádření žalovaného. K otázce aktivní legitimace žalobce uvedla, že daná řízení o vydání stavebního povolení nejsou navazujícími řízeními ve smyslu zákona o EIA. Dále uvedla, že žalobce nedoložil existenci dvou definičních znaků dotčené veřejnosti, tj. že jeho hlavní činností není podnikání nebo jiná výdělečná činnost a že vznikl alespoň 3 roky předem zveřejnění informací o navazujícím řízení.
- [16] K žalobním bodům týkajícím se působnosti zákona o EIA osoba zúčastněná na řízení uvedla, že prováděné stavby kapacitu ani rozsah zařízení nemění, když napadené stavební povolení byla vydána za účelem provedení opatření na již existujících stavbách, v důsledku kterých nebudou žádným způsobem ovlivněna jejich kapacita neboli instalovaný výkon (v MW). Předmětné změny záměru tak nedosahují vlastní kapacitou limitní hodnoty 200 MW. Argument žalobce by byl relevantní v případě, kdyby v důsledku staveb docházelo ke změně instalovaného výkonu jednotlivých kotlů, a to buď zvýšením výkonu nad hranici limitní hodnoty (např. zvýšení ze 190 MW na 210 MW), nebo zvýšením o limitní hodnotu (např. zvýšení z 200 MW na 450 MW). V důsledku argumentace žalobce by posouzení podléhala jakákoliv byť marginální změna, která by se týkala zařízení, jehož výkon přesahuje limitní hodnotu 200 MW.
- [17] K užití salámové metody osoba zúčastněná na řízení uvedla, že oba záměry absentují základní předpoklad, ze kterého žalobce dovozuje povinnost posuzování vlivů na životní

prostředí ve smyslu zákona o EIA. Tento předpoklad by tak absentovaly záměry i v případě, že by byly posuzovány kumulativně (součet 0 MW a 0 MW je stále 0 MW). Zdůraznila, že k zahájení samostatných stavebních řízení byla vedena zcela legitimními důvody, a to v první řadě skutečností, že předmětné stavební záměry spolu funkčně nesouvisí a mohou být uskutečněny zcela nezávisle. V druhé řadě pak byla nucena zohlednit rozdílné termíny, které ve vztahu k jednotlivým stavebním záměrům vyplývají z příslušné smlouvy o dílo, resp. z časového plánu realizace díla.

- [18] Dále osoba zúčastněná na řízení k negativním vlivům na životní prostředí uvedla, že ve vztahu k rekonstrukci elektrostatických odlučovačů jsou jakékoliv dopady na životní prostředí zcela vyloučeny vzhledem k tomu, že se jedná o náhradu již existujících komponentů. Ve vztahu ke stavebnímu povolení týkajícího se denitrifikace uvedla, že rozptylová studie prokazuje, že v závislosti na ekologizaci dojde k celkovému zlepšení ovzduší v regionu díky opatřením směřujícím ke snížení emisí NO_x , změně jako celku tudíž nelze přisoudit negativní účinky. Absenci nepříznivého vlivu na životní prostředí dokládá i skutečnost, že záměr snížení emisí NO_x při teoretické emisi NH_3 , který je předmětem změny, je v současné době nejlepší dostupnou technologií pro snižování emisí NO_x . Emise NH_3 je přitom pouze teoretická a vzniká jen v případě špatného dávkování močoviny při realizaci předmětného sekundárního opatření pro redukci NO_x .
- [19] Osoba zúčastněná na řízení dále k požadavkům na účast veřejnosti uvedla, že v obou případech dospěly příslušné orgány veřejné správy k závěru, že není potřeba posouzení jejich vlivů na životní prostředí, a proto nevzniklo podle platných právních předpisů (včetně Aarhuské úmluvy) ani oprávnění veřejnosti k účasti na rozhodování o vlivu obou staveb na životní prostředí.
- [20] Žalobce podal k vyjádřením žalovaného a osoby zúčastněné na řízení repliku, ve které uvedl, že je dotčenou veřejností podle zákona o EIA, když jeho právní formou je zapsaný spolek podle ustanovení § 214 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, a vznikl dříve než 3 roky před zveřejněním informací o navazujícím řízení (dne 11. 11. 1997). Dále uvedl, že trvá na tom, že obě stavební povolení byla vydána v navazujícím řízení, neboť pro ně mělo být vydáno závazné stanovisko o posouzení vlivů na životní prostředí dle zákona o EIA.
- [21] Dále k povinnosti vést společné řízení pro obě stavební povolení uvedl, že záměr tvoří jednotný a propojený celek, jehož rozdělení je účelovým obcházením zákona a zároveň mohl, resp. musel být posuzován v jednom stavebním řízení. K salámové metodě odkázal žalobce na několik rozsudků Nejvyššího správního soudu a uvedl, že záměry jsou vzájemně propojené provozně, objektivně i chronologicky, a jejich vlivy na životní prostředí se překrývají. Jednotu stavebního záměru žalobce spatřuje ve způsobu zadání veřejné zakázky jako jednoho projektu, časové spojitosti obou záměrů, místní souvislosti obou záměrů a překryvu a synergickému působení obou záměrů na životní prostředí. Dále uvedl, že lze spojit dvě řízení, která se týkají téhož předmětu, příp. týchž účastníků, a to i z moci úřední. Žalovaný tak měl nejen možnost, ale i povinnost obě řízení spojit. Žalobce shrnul, že žalovaný tak zcela rezignoval na své povinnosti podle ustanovení § 140 odst. 1 správního řádu, obecných zásad správního řízení a stavebního zákona, když umožnil osobě zúčastněné na řízení účelově obcházet zákon a rozdělit jednotný a funkčně propojený záměr do dvou stavebních řízení.

- [22] K povinnosti provést posouzení vlivů záměru na životní prostředí žalobce dále uvedl, že podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o EIA bloky B3 a B4 mají instalovaný tepelný výkon 2x192 MW (dohromady 384 MW), čímž splňují limitní hodnotu dle citovaného ustanovení. Uvedl, že prodloužením životnosti elektrárny Ch. dojde ke změně tohoto záměru, kdy oproti 0 MW tepelného výkonu plánovaného v roce 2021 (dle původní životnosti zařízení), bude instalovaný tepelný výkon v roce 2021 384 MW, tedy o 384 MW více, než pokud by k realizaci záměru nedošlo. Uvedl, že při skokovém prodloužení doby životnosti zařízení je nezbytné, s ohledem na dostupné vědecké poznatky v dané době, posoudit jeho vliv na životní prostředí znovu, za aktuálních podmínek, vzhledem k dalšímu období. K aplikaci ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) zákona o EIA uvedl, že záměr by mohl mít významný negativní vliv na životní prostředí. Uvedl, že jednorázový podstatný zásah do fungování zařízení a výměnu celých částí zařízení spojenou s delší odstávkou nelze podřadit pod pouhý pojem „údržba“. Záměry mají charakter významné změny, což dokazuje i dokumentace ke stavebnímu povolení č. 1 tím, že záměrem má dojít ke zvýšení objemu obestavěného prostoru o 5400 m³, tj. o 16% původního objemu. Dále se jedná o instalaci zcela nové technologie, na kterou jsou přímo navázané emise další znečišťujících látek. Uvedl, že i záměry, které vedou ke snížení emisí, tak mají (i negativní) vliv na životní prostředí a mohou podléhat posuzování dle zákona o EIA. Dále žalobce zpochybnil část rozptylové studie, která se týká emisí NH₃. Závěrem uvedl, že zjišťovací řízení podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) zákona o EIA se obligatorně uskutečňuje u zájmů s obdobným i menším negativním vlivem na životní prostředí, např. záměr „*SYNTHEsia a.s. – Teplárna Z. l. – Ekologizace energetického zdroje – II. etapa*“, kde bylo provedeno zjišťovací řízení.
- [23] K porušení práva na účast veřejnosti žalobce uvedl, že obě stavební povolení byla vydána v navazujícím řízení ve smyslu zákona o EIA a Aarhuské úmluvy, přičemž dále odkázal na argumentaci uvedenou v podané žalobě.
- [24] Žalovaný podal k replice žalobce další vyjádření, ve kterém uvedl, že žalobci aktivní žalobní legitimace nesvědčí, neboť záměry, který se týkají napadená rozhodnutí, nepodléhaly a podléhat neměly posuzování podle zákona o EIA, a proto se neuplatní ani ustanovení tohoto zákona, ze kterých žalobce dovozuje svojí aktivní legitimaci k podání žaloby.
- [25] Dále žalovaný k vedení dvou samostatných řízení uvedl, že žádosti o jednotlivá stavební povolení byly podány s odstupem více než 6 měsíců v souladu s harmonogramem prací na stavbě, který byl ovlivněn nutností provádět stavební úpravy při zachování provozu. První stavební povolení tak bylo vydáno dne 8. 6. 2015 a žádost o druhé byla podána dne 14. 12. 2015, spojení obou řízení dle správního řádu tak nebylo účelné a ani možné. Dále uvedl, že jak vyplývá z vyjádření Ministerstva životního prostředí ze dne 28. 1. 2015, tak ze sdělení Krajského úřadu Pardubického kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 11. 2. 2015, důsledky realizace jednotlivých záměrů byly posuzovány i ve svém souhrnu a bylo vyhodnoceno, že jako celek nepředstavují změnu záměru provozu elektrárny Ch., která by jako celek vyžadovala posouzení podle zákona o EIA. Uvedl, že záměry ani ve své součtu, tedy byly-li by posuzovány společně, by podmínky pro posuzování podle citovaného zákona nenaplnily.
- [26] Dále se žalovaný vyjádřil k povinnosti provést posouzení vlivů na životní prostředí. Uvedl, že skutečnost, že díky modernizaci a ekologizaci bude provoz elektrárny splňovat přísnější požadavky platné od roku 2020, ani případné prodloužení životnosti samo o sobě

neznamená, že by modernizace představovala změnu záměru podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) a b) zákona o EIA. Uvedl, že integrované povolení a jeho pravidelný přezkum má zajistit, aby po dobu provozu realizovaných záměrů byl jejich negativní dopad na životní prostředí co nejmenší. Při aktualizaci podmínek stanovených integrovaným povolením lze přihlédnout ke stávající situaci a ke zjištění souvisejícím s provozem zařízení, ke stavu poznání a technologii. K tvrzení žalobce, že modernizací dojde k prodloužení životnosti zařízení, a tedy že by předmětem posuzování měl být provoz umožněný prodlouženou životností, žalovaný uvedl, že tento žalobcem navrhovaný postup (podrobit již realizovaný záměr opětovnému posuzování) by byl pro žadatele zatěžující nad míru stanovenou zákonem. K poukazu žalobce na požadavek předvídatelnosti postupu správních orgánů uvedl, že se v žalobcem citované věci jedná o nesrovnatelný případ, neboť změna tohoto záměru se týkala samotného kotle, kdy došlo ke změně technologie samotného záměru. Nyní posuzované záměry nepředstavovaly srovnatelnou změnu technologie.

[27] Žalobce podal k vyjádření žalovaného další vyjádření, ve kterém uvedl, že v případě integrovaného povolení se jedná o odlišné nástroje, kterými jsou zajišťovány rozdílné cíle v oblasti ochrany životního prostředí. Zákon o integrované prevenci upravuje podmínky provozu zařízení, pokud je již toto zařízení v provozu. Cílem posuzování vlivů na životní prostředí dle zákona o EIA je však záměr posoudit již ve fázi jeho plánování. S odkazem na zákon o integrované prevenci tak nelze dle názoru žalobce pominout aplikaci zákona o EIA.

[28] Usnesením ze dne 17. 8. 2016, č.j. 6A 130/2016-46 Městský soud v Praze zastavil řízení pro nezaplacení soudního poplatku. Následně však bylo zjištěno, že soudní poplatek byl zaplacen před nabytím právní moci tohoto usnesení dne 18. 8. 2016. Usnesením ze dne 8. 9. 2016, č.j. 6A 130/2016-91 bylo proto usnesení o zastavení řízení zrušeno. Osoba zúčastněná na řízení podala proti tomuto usnesení kasační stížnost, která byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017, č.j. 8 As 222/2016-59 zamítnuta. Ústavní stížnost osoby zúčastněné na řízení proti tomuto rozsudku Nejvyššího správního soudu a usnesení Městského soudu v Praze byla usnesením Ústavního soudu ze dne 11. 7. 2017, sp.zn. II.ÚS 1862/17 odmítnuta. Dne 20. 12. 2017 byl zdejšímu soud doručen návrh žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu. Z toho důvodu soud nařídil ústní jednání ve věci na den 30. 1. 2018, které následně odročil na den 6. 2. 2018.

[29] Při ústním jednání před soudem konaném dne 6. 2. 2018 žalobce shrnul obsah podané žaloby. Uvedl, že záměry společně prodlouží životnost Elektrárny Ch.o 10 let, což je skutečnost, kterou ani Ministerstvo životního prostředí ani žalovaný nezohlednili. Zopakoval, že se v daném případě jedná o tzv. salámovou metodu. Dále k vyjádření Ministerstva životního prostředí, že není nutné provádět posouzení vlivů na životní prostředí, uvedl, že toto vyjádření se týká pouze jednoho ze stavebních záměrů, a to denitrifikace. Pro záměr rekonstrukce elektrostatických odlučovačů žádné takové vyjádření vydáno nebylo. Uvedl, že záměr má nepříznivé vlivy na životní prostředí, když prodloužením životnosti elektrárny dojde k tomu, že v roce 2021 bude v provozu o 384 MW více. Za prodlouženou desetiletou dobu tak dojde ke zvýšení emisí. Dále uvedl, že se v případě záměru jedná o změnu provozu, jelikož dojde k instalaci zcela nové technologie, v jejímž důsledku dojde k emisi zcela nového polutantu amoniaku.

[30] Žalovaný a osoba zúčastněná na řízení při ústním jednání odkázali na svá písemné vyjádření k podané žalobě.

- [31] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [32] Na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení (dřívější název Elektrárna Ch., a.s.) vydalo Ministerstvo průmyslu a obchodu, odbor stavební úřad dne 8. 6. 2015, pod č.j. MPO 23382/15/335 – SÚ, MIPOX01WYNR7, stavební povolení na stavbu „Sekundární denitrifikace bloků B3, B4“ na pozemcích parc.č. X, vše v k.ú. Ch., na pozemku parc.č. X v k.ú. T.
- [33] Tentýž stavební úřad vydal na základě osoby zúčastněné na řízení dne 14. 3. 2016, pod č.j. MPO 59295/15/119 – SÚ, MIPOX01ZY1OH, stavební povolení na stavbu „Rekonstrukce elektrostatických odlučovačů na blocích B3, B4 v 7EC“ na pozemcích parc.č. X v k.ú. Ch. a na pozemcích parc.č. X v k.ú. T.
- [34] Žalobce podal proti oběma stavebním povolením dne 3. 5. 2016 „*Podnět k provedení přezkumu stavebních rozhodnutí pro modernizace Elektrárny Ch.*“. Tento podnět byl následně podáním ze dne 11. 5. 2016 změněn na odvolání a návrh na vydání předběžného opatření. V obou podáních žalobce uplatnil obdobné námitky jako v podané žalobě.
- [35] Rozhodnutím ministra průmyslu a obchodu ze dne 15. 6. 2016, č.j. MPO 23617/16/10200/0100, PID MIPOX020XX8U, byl rozklad žalobce proti prvnímu stavebnímu povolení ze dne 8. 6. 2015 zamítnut.
- [36] Rozhodnutím ministra průmyslu a obchodu ze dne 15. 6. 2016, č.j. MPO 23617/16/10200/0100, PID MIPOX020XXE0, byl rozklad žalobce proti druhému stavebnímu povolení ze dne 14. 3. 2016 zamítnut.
- [37] V odůvodnění obou napadených rozhodnutí ministr shrnul průběh správního řízení a ke skutečnosti, že účelem záměru je prodloužení životnosti bloků B3 a B4 do roku 2030 konstatoval, že dle předložené dokumentace veškerá stavební činnost prováděná v elektrárně Ch. výhradně souvisí s běžnou údržbou a instalací technologie DENO_x (na snížení emisí NO_x a tuhých znečišťujících látek). Dále uvedl, že elektrárna nemá stanovenou dobu provozu, resp. dobu jeho ukončení. Z toho vyplývá, že zařízení musí podstupovat pravidelné obměny technologických částí s ukončenou životností tak, aby splňovalo veškeré legislativní požadavky. Uvedl, že k takovým úpravám, kterou vedou ke snížení emisí, a tedy ke zlepšení vlivů na životní prostředí, zákon o EIA posuzování nevyžaduje. K tvrzení žalobce, že se jedná o změnu záměru podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o EIA ministr konstatoval, že v případě instalace dodatečné technologie snižující množství emisí vypouštěných z elektrárny Ch. se nejedná o změnu samotného energetického zařízení, která by svým rozsahem mohla být vyhodnocena jako změna záměru, která vlastní kapacitou nebo rozsahem dosáhne příslušné limitní hodnoty. Dle názoru ministra se nejedná ani o změnu záměru podle ustanovení § 4 písm. b) zákona o EIA.
- [38] Ministr dále v odůvodnění napadených rozhodnutí k Aarhuské úmluvě uvedl, že z ní nevyplývá povinnost poskytovat veřejnosti práva upravená v čl. 6 v rámci rozhodování o jiných činnostech, než jsou v ní uvedeny. Stavební řízení a následně stavební povolení, k jehož přezkumu byl žalobcem podán podnět, nebylo vedeno o takové činnosti, jelikož nenaplníuje žádný z bodů přílohy I úmluvy. Uvedl, že dle vnitrostátního práva České republiky bylo stanoveno, že tato činnost nemůže mít významný vliv na životní prostředí a v souladu s vnitrostátním právem nebyl proveden proces EIA. Působnost čl. 6 úmluvy se

tak na tento záměr a tuto činnost nevztahuje. Dále uvedl, že vzhledem k tomu, že záměr nepodléhá procesu EIA, nejedná se o navazující řízení, žalobci tak nevzniká právo účastenství v řízení podle ustanovení § 9c odst. 3 zákona o EIA, a ze stejných důvodů nelze aplikovat ustanovení § 9c odst. 4 téhož zákona.

- [39] Dále ve vztahu k salámové metodě ministr odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropského unie ve věci C-2/07, Paul Abraham ze dne 28. 2. 2008. Uvedl, že z průběhu okolností vyplývá, že posuzovanou stavbou nemůže dojít k negativnímu vlivu na životní prostředí. Stavba nemá negativní individuální účinek na životní prostředí, nemůže tedy mít ani kumulovaný účinek ve spojení s dalším stavebním záměrem.
- [40] Závěrem uvedl, že vzhledem ke skutečnosti, že stavební záměr nevyžaduje proces IEA, není vydané stavební povolení rozhodnutí vydaným v navazujícím řízení. Odvolání (resp. rozklad) proti těmto stavebním povolení bylo podáno žalobcem, který nebyl účastníkem vedeného stavebního řízení, a to ani účastníkem opomenutým, ani nemá právo podávat odvolání (rozklad) podle ustanovení § 9c odst. 4 zákona o EIA. Z toho důvodu považoval ministr odvolání (rozklad) za nepřipustný a zamítl jej.
- [41] Ve správním spise je dále založeno sdělení Ministerstva životního prostředí, odboru posuzování vlivů na životní prostředí a integrované prevence ze dne 28. 1. 2015, č.j. 87913/ENV/14 k žádosti osoby zúčastněné na řízení o vyjádření, zda je nutný záměr „Snížení emisí NO_x ze zdroje Elektrárna Ch.“ posoudit z hlediska zákona o EIA. V tomto sdělení ministerstvo uvedlo, že záměr na snížení emisí NO_x s ohledem ke značnému snížení množství celkových emisí nepředstavuje významnou změnu ve stávajícím provozu elektrárny Ch. Záměr (konkrétně vybudování čtyř nových nádrží na roztok technické močoviny (Satamin 3711) o celkovém objemu 400 m³) však podlimitně naplňuje dikci bodu 7.5 (Zařízení pro skladování ostatních chemických látek neuvedených v kategorii I ani v kategorii II od 5000 t nebo od 1000 m³) kategorie II přílohy č. 1 k zákonu o EIA. Pro účely posouzení, zda podlimitní záměr bude podléhat zjišťovacímu řízení, je nutné předložení oznámení podlimitního záměru příslušnému úřadu. Dne 18. 5. 2016, pod č.j. 33247/ENV/16 Ministerstvo životního prostředí k žádosti žalovaného sdělilo, že výše uvedený závěr ohledně předmětného záměru je správný a zůstává v platnosti.
- [42] Příslušný úřad, tj. Krajský úřad Pardubického kraje, odbor životního prostředí a zemědělství vydal dne 11. 2. 2015, pod č.j. KrÚ 9877/2015/OŽPZ/CH, sdělení, že záměr „Snížení emisí NO_x ze zdroje Elektrárna Ch.“ nebude podléhat zjišťovacímu řízení, když tento záměr svým charakterem, umístěním ani charakterem předpokládaných vlivů nedosahuje významného vlivu na obyvatelstvo, veřejné zdraví a životní prostředí.
- [43] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [44] Podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o EIA jsou předmětem posuzování záměry uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu kategorií I a změny těchto záměrů, pokud změna záměru vlastní kapacitou nebo rozsahem dosáhne příslušné limitní hodnoty, je-li uvedena; tyto záměry a změny záměrů podléhají posuzování vždy.

- [45] Podle ustanovení bodu 3.1 přílohy č. 1 k tomuto zákonu kategorii I záměr zařízení ke spalování paliv s tepelným výkonem nad 200 MW podléhá vždy posouzení.
- [46] Podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) téhož zákona jsou předmětem posuzování záměry uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu kategorii I, které by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí, zejména pokud má být významně zvýšena jeho kapacita nebo rozsah nebo pokud se významně mění jeho technologie, řízení provozu nebo způsob užívání a nejedná-li se o změny podle písmene a); tyto změny podléhají posuzování, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení.
- [47] Podle ustanovení § 3 písm. g) téhož zákona se pro účely tohoto zákona rozumí navazujícím řízením takové řízení, ve kterém se vydává rozhodnutí podle zvláštních právních předpisů, které povoluje umístění nebo provedení záměru posuzovaného podle tohoto zákona.
- [48] Podle ustanovení § 3 písm. h) bod 2. téhož zákona se pro účely tohoto zákona rozumí dotčenou veřejností právnická osoba soukromého práva, jejímž předmětem činnosti je podle zakladatelského právního jednání ochrana životního prostředí nebo veřejného zdraví, a jejíž hlavní činností není podnikání nebo jiná výdělečná činnost, která vznikla alespoň 3 roky před dnem zveřejnění informací o navazujícím řízení podle § 9b odst. 1, případně před dnem vydání rozhodnutí podle § 7 odst. 6, nebo kterou podporuje svými podpisy nejméně 200 osob.
- [49] Podle ustanovení § 9c odst. 4 téhož zákona odvolání proti rozhodnutí vydanému v navazujícím řízení může podat také dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2, a to i v případě, že nebyla účastníkem řízení v prvním stupni.
- [50] Soud se nejprve zabýval aktivní žalobní legitimací žalobce, kterou jak žalovaný, tak osoba zúčastněná na řízení zpochybnili. Soud dospěl k závěru, že pro posouzení aktivní žalobní legitimace žalobce ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. jsou námitky předložené žalovaným i osobou zúčastněnou na řízení irrelevantní. V daném případě totiž bylo napadenými rozhodnutími ministra průmyslu a obchodu rozhodnuto o rozkladech žalobce proti prvostupňovým rozhodnutím (stavebním povolením) tak, že byly tyto rozklady (odvolání) žalobce shledány nepřipustnými a byly zamítnuty, a to z toho důvodu, že odvolání, resp. rozklad proti těmto byl podán osobou, která nebyla účastníkem vedeného stavebního řízení, a to ani účastníkem opomenutým, ani nemá právo podávat odvolání (rozklad) podle ustanovení § 9c odst. 4 zákona o EIA. Je nepochybné, že žalobce za takové situace naplňuje podmínky aktivní žalobní legitimace uvedené v ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s., když napadené rozhodnutí se týkalo jeho práv a povinností. Žalobce se tak podanou žalobou může domáhat zrušení takového rozhodnutí.
- [51] Dále soud uvádí, že předmětem řízení bylo stavební povolení a stavební řízení a otázka, zda žalobce byl nebo nebyl účastníkem řízení, tj. zda se jedná o navazující řízení ve smyslu zákona o EIA. Soud dospěl k závěru, že žalovaný rozhodl v souladu se zákonem, jelikož se nejednalo o navazující řízení z toho důvodu, že řízení podle zákona o EIA neproběhlo, protože se v daném případě nejedná o změnu záměru. Dle názoru soudu je totiž nepochybné, že záměr je stále stejný, tj. uhelná elektrárna jako celek, a proto jakékoliv řízení podle zákona o EIA nebylo třeba, a z toho důvodu žalobce nebyl účastníkem stavebního řízení.

- [52] Nad rámec tohoto posouzení se soud se dále zabýval jednotlivými žalobními námitkami, které žalobce uplatnil v podané žalobě. Žalobce namítal, že mělo být provedeno posouzení vlivů záměrů na životní prostředí podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o EIA.
- [53] Soud dospěl k závěru, že se v případě předmětných záměrů nejedná o změnu záměru, která svou kapacitou dosáhne předmětné limitní hodnoty (200 MW), a proto tento záměr nepodléhá posouzení vlivů na životní prostředí podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o EIA. Z obsahu správního spisu, jakož i z vyjádření Ministerstva životního prostředí ze dne 28. 1. 2015 a stanoviska Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 11. 2. 2015 totiž vyplývá, že záměry týkající se předmětné elektrárny nemění zařízení elektrárny, ani se nemění její kapacita, přičemž dochází pouze ke stavebním úpravám tak, aby byly splněny podmínky stanovené právními předpisy. V případě elektrárny Ch. nebyla stanovena maximální doba jejího provozu či doba jejího ukončení a je tak logické, že její provozovatel ji bude udržovat v takovém stavu, aby předmětná uhelná elektrárna splňovala příslušné právní a technické předpisy. A právě za tímto účelem byla vydána stavební povolení na úpravu dvou bloků elektrárny. Takovou situaci však dle názoru soudu nelze posuzovat jako změnu záměru ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o EIA, když k žádnému přesáhnutí dané limitní hodnoty nedojde a dále již tato stavba jako celek byla posuzována, přičemž je její další provoz z hlediska technologie a její změny regulován prostřednictvím integrovaného povolení. Stavby, pro něž byla vydána předmětná stavební povolení, tak nemění kapacitu ani rozsah této tepelné elektrárny. Lze sice souhlasit s tím, že díky modernizaci elektrárny dojde k prodloužení jejího provozu do roku 2030, to ovšem za situace, kdy bude její provoz díky těmto předmětným stavbám splňovat přísnější legislativní požadavky. Takovou situaci (prodloužení životnosti) však nelze samu o sobě hodnotit jako změnu záměru podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o EIA.
- [54] Žalobce dále namítal, že mělo být provedeno zjišťovací řízení podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) zákona o EIA.
- [55] Soud ani tuto žalobní námitku neshledal důvodnou, a to z toho důvodu, že se jedná o takové stavební úpravy elektrárny, které znamenají její ekologizaci a modernizaci a které zároveň nemají žádný významný vliv na životní prostředí, když se nemění její kapacita, rozsah či technologie. Při instalaci nové technologie DENO_x, která však nijak nemění výrobní postup elektrárny, bude moci elektrárna Ch. splňovat přísnější legislativní limity po delší dobu. Takovou situaci je tak možné označit za její údržbu či lépe řečeno opravu a modernizaci. V daném případě se tak jedná o úpravu a náhradu již existujících součástí tepelné elektrárny. Lze sice souhlasit s žalobcem, že i záměry, které vedou ke snížení emisí, mohou mít vliv na životní prostředí, ale toto má prakticky jakýkoliv záměr. Nelze totiž za dané situace odhlédnout od toho, že kromě toho, že správní spis obsahuje např. rozptylovou studii, je v něm dále založeno sdělení Ministerstva životního prostředí ze dne 28. 1. 2015, kde je uvedeno, že záměr na snížení emisí NO_x s ohledem ke značnému snížení množství celkových emisí nepředstavuje významnou změnu ve stávajícím provozu elektrárny Ch. Dále ministerstvo v tomto sdělení uvedlo, že záměr (konkrétně vybudování čtyř nových nádrží na roztok technické močoviny (Satamin 3711) o celkovém objemu 400 m³) však podlimitně naplňuje dikci bodu 7.5 kategorie II přílohy č. 1 k zákonu o EIA, a pro účely posouzení, zda podlimitní záměr bude podléhat zjišťovacímu řízení, je nutné předložení oznámení podlimitního záměru příslušnému úřadu. Následně tak příslušný Krajský úřad Pardubického kraje, odbor životního prostředí a zemědělství vydal dne 11. 2. 2015 sdělení, že záměr „Snížení emisí NO_x zdroje Elektrárna Ch.“ nebude podléhat

zjišťovacímu řízení, když tento záměr svým charakterem, umístěním ani charakterem předpokládaných vlivů nedosahuje významného vlivu na obyvatelstvo, veřejné zdraví a životní prostředí. Správní orgány tak v předmětné věci shledaly, že předmětný záměr nebude podléhat zjišťovacímu řízení, když nemá významný vliv na životní prostředí. S takovým hodnocením záměru se zdejší soud plně ztotožňuje.

- [56] Žalobce dále namítal užití tzv. salámové metody, kdy dle jeho názoru měl stavební úřad povinnost vést jedno společné řízení pro oba záměry (stavby). Nejprve soud považuje za vhodné konstatovat, že jak Ministerstvo životního prostředí, tak Krajský úřad Pardubického kraje tyto záměry posuzovaly společně jako celou veřejnou zakázku „Snížení emisí NO_x zdroje Elektrárna Ch.“. Je pak sice pravdou, že dílo bylo dle harmonogramu prací rozděleno na více částí, přičemž bylo pro každou stavbu žádáno o samostatné stavební povolení, avšak soud dospěl k závěru, že byť se jednalo o modernizaci jednoho celistvého zařízení uhelné elektrárny, nelze odhlédnout od toho, že jednotlivé stavby spolu nejsou provázány a jedná se de facto o nezávislé stavební úpravy, ačkoliv se týkají jednoho zařízení. Je pak také třeba podotknout, že nebyl-li shledán ze strany Ministerstva životního prostředí negativní vliv celkové veřejné zakázky na životní prostředí, pak nemůže žádná její část mít takový vliv, a naopak. Na druhou stranu však soud odmítá argument žalovaného, že to není stavební úřad, kdo sám rozhoduje, co bude předmětem konkrétního řízení. Stavební úřad zde vystupuje jako strážce zákonnosti a je jeho odpovědností, aby neumožnil stavebníkům účelově obcházet zákon v podobě rozdělení jednotného záměru do dvou a více stavebních řízení za účelem splnění legislativních kritérií, které by záměr posuzovaný jako celek nesplnil, k takovému stavu však zde nedošlo.
- [57] K poslední námitce žalobce ohledně porušení práva na účast veřejnosti soud uvádí, že toto právo nebylo v řízení porušeno, když veřejnost byla slyšena v odvolání (rozkladu), žalovaný se argumenty žalobce zabýval, přičemž soud tento postup žalovaného podrobil přezkumu na základě žaloby podané žalobcem jako zástupcem dotčené veřejnosti. V daném případě nebyla povinnost provést pro předmětné stavební záměry posouzení vlivů na životní prostředí, ani povinnost vést zjišťovací řízení, jak bylo odůvodněno výše. Žalobce tak nemohl být na tomto právu zkrácen, když řízení podle zákona o EIA v daném případě neproběhlo a dle názoru soudu ani nemělo probíhat.
- [58] Ze všech shora uvedených důvodů proto soud žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
- [59] Výrok II. je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci neměl úspěch a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.
- [60] Výrok III. je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s.ř.s., když osobě zúčastněné na řízení soud neuložil žádnou povinnost v řízení, a proto jí náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. února 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu